

λασσα τούς σκεπάζει, ὅταν φουσκώσῃ· οἱ βράχοι οὗτοι εἶναι ἓνα κομμάτιον, ἀνοικτὸν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, διὰ τὰ περᾶσι τὰ καράβια.

Ἐὰν ὑπάγῃς ἀπὸ μεσημβρίαν εἰς τὴν Ἀρκτον, θέλεις εὔρει πολλὰς τοιαύτας προφυλάξεις· ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς νήσους, αἱ ὁποῖαι φυλάττουσι τὴν ξηρὰν, ἔβαλε προφυλάξεις ἢ Θεῖα πρένοια. Ἡ λεγομένη νῆσος τῆς Φράνσας, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, εἶναι περικυκλωμένη ἀπὸ σκόπελον, ἀνοικτὸν μόνον εἰς τὸν τόπον, ὅπου χύνεται ὁ ποταμός εἰς τὴν θάλασσαν. Πολλὰ τῶν Ἀντίλλων νήσων φυλάττονται ἀπὸ μεγαλώτατα δάση, καὶ ἴσως ὁ τούτων ἀφανισμὸς προξενεῖ τὰς πλημμύρας τῶν θαλασσῶν ἐπάνω εἰς τὰς νήσους.

Αἱ νῆσοι λοιπὸν δὲν εἶναι ἐρείπια τῆς ξηρᾶς, ἀλλ' ἐβάλθησαν ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴν τοῦ Δημιουργοῦ δεξιὰν πρὸς καλὸν τέλος. Ἐξ ἀμνημονεύτων αἰώνων ἡ θάλασσα προσβάλλει εἰς τοὺς βράχους, καθὼς εἰς τὴν Σκύλλαν καὶ Χάρυβδιν, ἀλλ' ὅμως δὲν τοὺς ἠφάνισεν.

Ἡ θ. ι κ η.

Γ. Η' ἐλπίς.

Ἡ Θρησκεία μᾶς ἐδιόρισεν ἀρετὴν τὴν ἐλπίδα, καὶ αὕτη ἡ καλὴ ἔννοια εἶναι ἡ πλέον θαυμαστὴ τῆς τῶν Χριστιανῶν ἠθικῆς· ἡ ψυχὴ φρίττει, ὅταν βλέπῃ τὴν τελειότητα, τῆς ὁποίας τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι τὸ παράδειγμα. Ἡ Πῶς δὲν ἀπελπίζομεθα, ὅταν δὲν ἠμποροῦμεν ποτὲ γὰρ τὴν φθά-

δῶμεν, τουλάχιστον ἀπὸ μακρὰν; εἴμεθα τόσοὺ ψυχροὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν, μ' ὅλον ὅτι θαυμάζομεν τὴν ὠραιότητά της, καὶ τόσον ἀδύνατοι ἐναντίον τῆς κακίας, μ' ὅλον ὅτι μισοῦμεν τὴν ἀσχημίαν της, ὥστε χρεῖαν ἔχομεν βοήθειας ἐναντίον τῆς δυσπιστίας καὶ αὐτοῦ τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἡ χριστιανικὴ πίστις ἔβαλε τὴν ἀρετὴν εἰς τὸ ἀνώτατον ὕψος, καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἀνοίξε τὸν δρόμον εἰς τὸν πλέον χαμηλὸν ἄνθρωπον.

Τί εἶναι ἡ τῶν παλαιῶν ἠθικὴ ὡς πρὸς ταύτην τὴν συμμαχίαν τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας μὲ τὸ μεγαλεῖον τῆς αἰωνίου εὐδαιμονίας; Οἱ Ἐπικουρεῖοι κατέστησαν εὐκόλον εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀρετὴν ἢ φιλοσοφία τῶν ἡτῶν ἢ τῆς εὐδαιμονίας· διὰ τὴν φθῶσιν τινὰς εἰς αὐτήν, ἔπρεπε νὰ καταλάβῃ καλὰ τὰ ἀληθινὰ του συμφέροντα, νὰ οἰκονομῇ τὰς ἐκ τῆς φρονήσεως ὠφελείας, καὶ τὰς ἐκ τῆς ἀγαθότητος ἡδονάς. Ἐπειδὴ δὲν ἤμπορῶσε νὰ ὑψώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἕως εἰς τὴν ἀρετὴν, κατεβίβασε τὴν ἀρετὴν ἕως ἐκεῖ, ὅπου ἤμπερῶσαν οἱ ἄνθρωποι νὰ τὴν φθάνωσιν. Οἱ Στωϊκοὶ δὲν εἶχαν πέσει εἰς ταύτην τὴν βεβήλωσιν τοῦ ἀπολύτου καὶ ἀμεταβλήτου ἀγαθοῦ, ἀλλὰ τὸ ἐσεβάσθησαν ὁ ἄνθρωπος ὅμως δὲν ἦτον πλέον ἐπιτήδειος νὰ τὸ φθάσῃ. Αὐτὰ λοιπὸν ὑπέρμετρα ἐμεγάλωσαν τὸν ἄνθρωπον καὶ ὅποτε ἡ ἀρετὴ δὲν ἐβλέπετο ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, αἱ δυναταὶ καὶ γενναῖαι ψυχαὶ ὑψόνοντο μὲ ὑπερηφανίαν, διὰ τὴν φθῶσιν ἕως εἰς αὐτήν. Ἡ χριστιανικὴ πίστις ἐφύλαξε τῆς ἀρετῆς τὰ αἰώνια κατήγορῶμενα, καὶ μὲ τὴν ἱερὰν τῆς συνειδήσεως φωνὴν ἔκα-

καταλάβωμεν, ὅτι τὸ θεῖον ἔλεος εἶναι ἀκάματον, καθὼς καὶ ἡ τῶν ἀνθρώπων κακία.

Ἄς μὴν ἐμπιστευώμεθα μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὴν ταχεῖαν λήθην τῶν ἡμετέρων ἀμαρτημάτων· διότι τοῦτο δὲν εἶναι τῆς μετανοίας τὸ νόημα. Ὁ μυθολογούμενος Ἡρακλῆς ἐπάλασε μὲ τὸν Ἄνταϊον υἱὸν τῆς γῆς· ἀλλ' ὅσάκις οὗτος πίπτων, ἤγγιζε τὴν γῆν, ἀνελάμβανε νέας δυνάμεις· τέλος, ὁ Ἡρακλῆς ὑψώσας αὐτὸν εἰς τὸν αἶρα, τὸν ἐπνίξε. Παρομοίως, πολεμοῦντες μὲ τὴν κακίαν οἱ υἱοὶ τῆς γῆς, ἐξαναπίπτουσιν ἀκατάπαυστα, καὶ κάθε πτώσις ἀνανεώνει τὰς δυνάμεις των· ἀλλὰ τέλος, ἡ κακία τοὺς πνίγει καὶ τοὺς φονεύει.

Ἐὰν, διὰ τὴν ἐπιστραφῶμεν εἰς τὸν Θεόν, χρειάζεται ταχύτης, ταχεῖα θέλει εἶσθαι καὶ δι' ἡμᾶς ἡ συγχώρησις· τὸν ἄσωτον υἱὸν ἐδέχθη ὁ πατήρ μὲ χαρὰν καὶ μὲ συμπόσιον, ὅτε ἐφάνη ἐκ δευτέρου εἰς τὴν οἰκίαν· ἀλλ' ἤθελεν ἀποθάνει τῆς πείνας, ἂν ἤθελε περισσότερον ἀναβάλει τὸν καιρὸν τὴν προσπέσει εἰς τὰς πατρικὰς τοῦ ἀγκάλας.

Ἱστορία τῆς Ῥώμης.

Ἐθνος, ἡθὴ καὶ ἀγωγή τῶν Ῥωμαίων.

Ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου, λέγει ὁ Βοσσύετος, ὁ λαὸς τῆς Ῥώμης ἦτον ὁ πλέον φρονηματίας καὶ τολμηρὸς, ἀλλ' ἦτον καὶ ὁ πλέον τακτικὸς εἰς τὰς βουλὰς του, σταθερὸς εἰς τὰς γνώμας του, προσεκτικὸς, φιλόπονος· καὶ τέλος ὁ πλέον ὑπομονητικὸς· ἀπ' ὅλα ταῦτα ἐσυστένετο τὸ κα-

λήτερον στρατεύμα, καὶ ἡ πλέον προβλεπτικὴ πολιτικὴ, ἀπ' ὧσας ἐσυστάθησαν ἄλλοτε.

Κανὲν ἄλλο ἔθνος δὲν ἐχρημάτισε, τὸ ὅποιον πολὺν καιρὸν ἐνόμισε διὰ τιμὴν τευ, τὴν λιτότητα, τὴν οὐκονομίαν καὶ τὴν πτωχείαν. Οἱ λαμπρότεροι τῆς γερουσίας δὲν εἶχαν τελείως μεγαλοπρέπειαν, οὔτε εἰς τὸ δημόσιον, οὔτε εἰς τὴν γερουσίαν. Ὁ Κυρισσός καὶ ὁ Φαβρίκιος, οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι στρατηγοί, οἱ ὅποιοι ἐνίκησαν τὸν Πύρρον, εἶχαν ἀγγεῖα πήλινα καὶ ὁ πρῶτος, εἰς τὸν ὅποιον ἐπέροφον οἱ Σαμνῖται ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦσε νὰ τὰ ἔχη, ἀλλὰ νὰ ἐξουσιάζῃ τοὺς ἔχοντας. Ἀφροῦ ἐπλουτίσθη ἡ πολιτεία ἀπὸ τὰ λάφυρα τῶν ἐχθρῶν, δὲν ἄφησαν πλέον μὲν τὶ νὰ τοὺς θάψωσιν. Οἱ Ῥωμαῖοι μὲν ὅλον τοῦτο δὲν ἀκριβολογήθησαν τίποτε, διὰ τὴν μεγαλειότητα καὶ ὠραιότητα τῆς πόλεώς ταν.

Ἦσαν διηρημένοι εἰς τρεῖς τάξεις· ἦτον ἡ Γερουσία, οἱ Ἰππεῖς καὶ ὁ λαός.

Ὡνομάζοντο Ἀρχαιρεσῖαι αἱ συνελεύσεις τοῦ δήμου· ὅσοι ἔμβαιναν εἰς τὰς ἀρχοντίας, ἐλέγοντο ὑποψήφιοι.

Ἦ δημοσίου πλατεῖα, ὅπου ἐβάλλετο τὸ βῆμα διὰ τὰς δημηγορίας, ὅπου οἱ ἄρχοντες ἐδημηγοροῦσαν εἰς τὸν δῆμον, ἐλέγετο Ἀγορά.

Εἶχαν οἱ Ῥωμαῖοι πολὺ πλῆθος παιγνιδίων, τὰ ἀξιολογώτερα ἦσαν τὸ ἵπποδρόμιον, καὶ τὸ ἀμφιθέατρον.

Οἱ Ῥωμαῖοι, εἰς τὸν καιρὸν τῶν βασιλέων, καὶ τῶν πρώτων ὑπάτων, ἔθαπταν τοὺς νεκρούς,

ἔπειτα τοὺς ἕκαιαν, καὶ ἐσύναζαν εἰς κάλπην τὴν
στράκτην τῶν.

Τὸ στράτευμα συνίστατο ἀπὸ πολίτας, συμ-
μάχους, καὶ μισθοφόρους. Οἱ Λεγεῶνες ἦσαν τὸ
ἐκλεκτότερον στράτευμα· ἵππεῖς καὶ πεζοὶ, συνθε-
μένοι ἀπὸ ἐξήντα δεκαρχίας, καὶ ἀπὸ τριάντα ἑκα-
τονταρχίας. Οἱ ἀρχηγοὶ ὠνομάζοντο (κεντηρίωνες)
ἑκατονταρχοὶ καὶ δεκαρχοὶ.

Αἱ σημαῖαι τῶν Ῥωμαίων ἦτον αἶετος, λύκος,
μινώταυρος, ἵππος, ἢ κάπρος· ἀλλ' ὁ αἶετος ἦτον
τῶν Λεγεῶνων.

Ἡ Ῥώμη εἶχε σχολεῖον τῶν ἱερέων· ὁ ἀρχη-
γὸς τῶν ὁποίων ἐλέγετο Ἄκρος Ἀρχιερεὺς, ὅστις
ἀπεφάσιζε τὰ περὶ θρησκείας.

Ἡ Ἑστία, θεὰ τοῦ πυρός, εἶχε ναὸν καὶ ἱε-
ρείας.

Οἱ ἱερεῖς ἐπρόφεραν τοὺς οἰωνισμοὺς, καὶ
ἐπρόλεγαν τὸ μέλλον ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν που-
λίων, καὶ ἀπὸ τὸ κελάδισμα, ἢ ἀπὸ τὸ φέρσιμον
τῶν ἱερῶν πουλίων, κατὰ τὸ φαγητὸν, τὸ ὁποῖον
ἔτρωγαν· ἐξετάζοντο προστούτοις καὶ τὰ σπλάγ-
χνα τῶν ζώων. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐπεκαλοῦντο τοὺς Θε-
οὺς εἰς κάθε τῶν ἐπιχειρήσιν.

Ἀφοῦ ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὴν Ῥώμην εἰ βασι-
λεῖς, ἐκλέγετο ἕνας Πατρικίος, διὰ νὰ προεδρεύῃ
εἰς τὰς θυσίας, καὶ νὰ ἐκτελῇ τὰς τελετὰς, κα-
θὼς ἔκαμναν οἱ βασιλεῖς· οὗτος ἐλέγετο βασιλεὺς
τῶν θυσιῶν, καὶ δὲν ἀνεκατόνετο εἰς πολιτικὰς
ὑποθέσεις, οὔτε εἰς ἀρχοντίας.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐλογαρίαζαν μὲ (Λοῦστρον) Πένε-
ταετηρίαν.

Ο Ἰὼν τῶν Ῥωμαίων ἐδαιρέϊτο εἰς καλένδρας, ἰδοὺς, καὶ νόνας. Καλένδρα εἶναι ἡ ἀρχιμηνία· ἰδοὺ εἶναι τὸ μέσον τοῦ μηνός, καὶ ἀπὸ τούτους ἰδοὺς ἕως τὰς νόνας εἶναι ἑννέα ἡμέραι.

Μυθολογία.

Γάσων καὶ οἱ Ἀργοναῦται.

Ο Ἰάσων ἦτον υἱὸς τοῦ Αἴσονος βασιλέως τῆς Ἰολκοῦ (τοῦ Βόλου). Πηλίας ὁ ἀδελφός του ἐκκρίευσεν τὸ βασίλειον τοῦ Αἴσονος, καὶ ἀπεφάσισεν ἵνα ἀπομακρύνῃ τὸν Ἰάσονα, διὰ νὰ μὴ ζητήσῃ τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς. Ἐπρόβαλε λοιπὸν εἰς αὐτὸν ἕνα δοξον, ὅμως ἐπικίνδυνον ἐκστρατείαν, ἠγουν νὰ ὑπάγῃ νὰ κυριεύσῃ τὸ χρυσοῦν δέρας· τοῦτο ἦτον χρυσοῦν μαλλίον κριαρίου, τὸ ὁποῖον οἱ θεοὶ ἐχάρισαν εἰς τὸν Ἀθάμαντα βασιλέα τῶν Θεβῶν. Φρεΐξος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος, καὶ Ἑλλη ἡ ἀδελφή του ἀπεφάσισαν νὰ φύγωσιν ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν, διὰ τὴν καταδρομὴν τῆς μητρὸς των· ἐπῆραν λοιπὸν καὶ τὸ χρυσοῦν μαλλίον, καὶ ἐκάθησαν ἐπάνω, διὰ νὰ περάσωσι τὴν Θάλασσαν, ἡ ὁποία χωρίζει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην. Ἡ Ἑλλη ἐφοβήθη ἀπὸ τὰ κύματα, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν Θάλασσαν, ἥτις διὰ τοῦτο ὠνομάσθη Ἑλλήσποντος.

Ο Φρεΐξος ἔφθασεν ὑγιῆς εἰς τὴν Κολχίδα, ὅπου ἐθύσασεν τὸ κριαρίον του, διὰ νὰ ὑπακούσῃ εἰς ἕνα χρυσὸν, καὶ ἐκρέμασε τὸ μαλλίον εἰς ἕνα δένδρον τοῦ δάσους, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἄρη. Ο Ἀΐτης, συγγενὴς τοῦ Φρεΐξου καὶ

Βασιλεὺς τῆς Κολχίδος, τὸν ἔδωκε τὴν θυγατέρα του εἰς γυναῖκα, ἀλλ' ἔπειτα ἐξήλευσε τοὺς θησαυροὺς τοῦ γαμβροῦ του, καὶ τὸν ἐθανάτωσε, διὰ νὰ τοὺς οἰκειοποιηθῇ. Ὁ Γάσων, καὶ πολλοὶ ἡγεμόνες Ἕλληνας, μαθόντες ταύτην τὴν κακίαν, ἀπεφάσισαν νὰ ἐξολοθρεύσωσι τοῦτον τὸν φονέα, καὶ ν' ἀποκτήσωσι τὸ χρυσοῦν μαλλίον.

Τὸ πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβῆκαν, ὠνομάζετο Ἀργώ, καὶ μεταξύ τούτων τῶν ἡρώων ἦτον ὁ Ἡρακλῆς, Κάστωρ, Πολυδεύκης, Ὀρφεὺς, Λαέρτης πατὴρ τοῦ Ὀδυσσεῶς, Πηλεὺς, πατὴρ τοῦ Ἀχιλλέως, Θησσεὺς, Πειρίθους καὶ ἄλλοι. Ἀλλ' ὁ Γάσων ἦτον ὁ ἀρχηγός· τὸ μαλλίον ἐφυλλάττετο ἀπὸ ταύρους, οἱ ὁποῖοι ἐξερνοῦσαν φλόγας, καὶ ἀπὸ ἑνα φοβερὸν δράκοντα, ἔπρεπε κατὰ τὴν διαταγὴν τῆς εἰμαρμένης, νὰ ζεύξωσι τούτους τοὺς ταύρους εἰς τὸν ζυγόν, καὶ νὰ τοὺς δέσωσιν εἰς τὸ ἄροτρον, διὰ νὰ γεωργήσωσι τὸ χωράφιον τοῦ Ἄρεος, καὶ νὰ σπείρωσιν εἰς αὐτὸ τοὺς ὀδόντας ἑνὸς δράκοντος, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔμελλαν νὰ γεννηθῶσιν ἄνθρωποι ὀπλισμένοι. Καὶ αὐτοὺς ὅλους ἔπρεπε νὰ τοὺς φονεύσωσι. Τέλος, νὰ φονεύσωσι καὶ τὸν δράκοντα. Μὲ τὴν βοήθειαν λοιπὸν τῆς Μηδείας, θυγατρὸς τοῦ Αἰήτου, ἣτις ἤξευρε καλὰ τὴν μαγικὴν, ἐνίκησεν ὁ Γάσων ὅλας ταύτας τὰς δυσκολίας. Ὁ Γάσων λοιπὸν ἐκυρίευσεν τὸ χρυσοῦν μαλλίον, καὶ ἡ Μηδεία ἐπαραιτήσθη τὸν πατέρα της, καὶ ἔφυγε μὲ τὸν Γάσωνα. Ἡ ἐκστρατεία αὕτη ἐγένετο ἐβδόμη μῆντα ἐννέα χρόνους πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

Ὅταν ἔφυγεν ἡ Μήδεια, ἐπῆρε καὶ τὸν μικρόν της ἀδελφόν· καὶ ἐπειδὴ ὁ Αἰήτης τὴν ἐκυνη-

γούσεν, αὐτὴ κατέκοψε τὸν ἀδελφόν, καὶ ἔρριπτεν εἰς τὸν δρόμον τῆς τὰ μέλη του· ὁ Αἰήτης, διὰ νὰ συνάξῃ τὰ μέλη τοῦ δυστυχοῦς βρέφους, ἀργοπώρησεν εἰς τὸν δρόμον καὶ οὕτως ἔφυγεν ἐκεῖνη. Ὄταν ἔφθασεν εἰς τὰς Ἀθήνας, μετεμόρφωσε μετὰς μαγείας τῆς εἰς νέον, τὸν γέροντα Αἴσωνα· οἱ υἱοὶ τοῦ Πελίου τὴν παρεκάλεταν νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν Πατέρα των Πελίαν. Καὶ αὐτὴ, διὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν Αἴσωνα, τοὺς ἐσυμβούλευσε νὰ κατακόψωσι τὸν πατέρα των, καὶ νὰ ῥίψωσι τὰ κομμάτια εἰς ἓνα κάκαβον μὲ βραστὸν νερὸν, καὶ οὕτως ἔχασε τὴν ζωὴν τοῦ ὁ Πελίας.

Ὁ Γάσων ἠγάπησε τὴν Κρέουσαν, θυγατέραν τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου· ἡ Μήδεια ἐδυσσεύετο διὰ τὴν ἀχαριστίαν του· ὅθεν ἔστειλεν, ὡς δῶρον εἰς τὴν Κρέουσαν ἓνα κιβώτιον μὲ πολυτίμους λίθους μαγευμένους· τὸ πῦρ ἀναψεν εἰς τὸ Κιβώτιον, καὶ ἔκαυσε καὶ τὴν Κρέουσαν καὶ τὸν πατέρα της· ἠλεγξεν ἔπειτα ἡ Μήδεια τὸν Γάσωνα διὰ τὴν ἀχαριστίαν του· ἐπνιξεν ἔμπροσθέν του καὶ τοὺς δύο υἱούς του· καὶ ὑψωθεῖσα εἰς τὸν Ἄερα μὲ μίαν ἄμαξαν συρομένην ἀπὸ δράκοντας πτέρωτους, ἀνεχώρησεν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Εὔρηκεν ἄσυλον εἰς τὸν Αἰγέα βασιλέα τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις καὶ τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα· ἦλθε τότε εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Θησεύς, διὰ νὰ γνωρισθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα του· ὑπώπτευσαν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ἡ Μήδεια ἔβαλε σκοπὸν νὰ φαρμακεύσῃ τὸν Θησεά· ὅθεν πάλιν ἔφυγεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Φοινίκην, ἔπειτα εἰς τὴν μεγάλην Ἀσίαν, καὶ ἔλαβε σύζυγον ἓνα μέγαν βασιλέα.

ἐγέννησεν υἱὸν τὸν Μῆδον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ὠνομά-
σθησαν οἱ Μῆδοι.

Μ Α Θ Η Μ Α Σ Τ'.

Περὶ τῆς Σφαίρας τοῦ παντός.

Πρόβλημα γ'. Νὰ στήσωμέν τὴν σφαι-
ραν, κατὰ τὴν θέσιν τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον
εὗρισκόμεθα, ὡς πρὸς τὴν θέσιν τοῦ παντός —
Λύσις. Βάλλομεν τὴν ναυτικὴν πυξίδα ἐπάνω εἰς
τὴν Σφαιραν, βαλμένην καὶ αὐτὴν ἐπάνω εἰς ὀρι-
ζοντικὸν ἐπίπεδον (Πρόβλ. α'.) καὶ διὰ μέσον τῆς
μαγνητικῆς βελόνης διευθύνομεν τὸν πόλον τῆς
σφαίρας πρὸς τὸν πόλον τοῦ παντός, φέρομεν τὸν
τόπον μας ὑποκάτω εἰς τὸν μεσημβρινὸν τῆς σφαι-
ρας, καὶ μετροῦμεν ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὰς μοίρας
ἕως εἰς τὸν Ἰσημερινὸν καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πλά-
τος τοῦ τόπου ἴσον τοῦ ἐξάρματος τοῦ πόλου ἀπὸ
τὸν ὀρίζοντα· ὑψονομεν λοιπὸν τὸν πόλον εἰς τόσους
βαθμούς, καὶ ἡ σφαῖρα εἶναι στημένη, κατὰ τὴν
ζήτησιν.

Ἀπὸ τὸ κατὰ κορυφὴν σημεῖον κάθε τόπου,
ἕως εἰς τὸν ὀρίζοντα, εἶναι ἐννενηντα μοῖραι πρὸς
ἄρκτον, καὶ πρὸς μεσημβρίαν ἄλλαι τόσαι. Ἐὰν
λοιπὸν ἀπὸ ἐννενηντα μοίρας ἀφαιρέσωμεν τὸ πλά-
τος τοῦ τόπου, εὗρισκομεν, πόσων μοιρῶν εἶναι ἡ
κλίσις τοῦ Ἰσημερινοῦ πρὸς τὸν ἀντικείμενον ὀρι-
ζοντα, δι' ἐκεῖνον τὸν τόπον.